

R. v. Schoenebeck

Engel M. Emilie nővér

Schönstatti Márianővér

Küldetés a mai kor embere számára

Rövid életrajz

Kilencnapos imádság

Schönstatti Márianővérek Világi Intézete
Pilisszentlélek, 1999

A mű eredeti címe:

R. v. Schoenebeck: Schwester M. Emilie Engel
Schönstatter Marienschwestern, Haus Providentia, Koblenz

Fordította: Gódány Tamás

Kiadja a Schönstatti Márianővérek Világi Intézete
Pilisszentlélek, Schönstatt-ház

Felelős kiadó: a Schönstatt-ház elöljárója

Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre, Balatonfűzfő

Nyomás: Letter-Print Kft., Budapest

Felelős vezető: Czakó Győző

Tartalom

Küldetése a mai kor embere számára	5
Ki volt Emilie nővér? Rövid életrajz	9
Gondolatok a kilencedhez	27
Ima Emilie nővér szentté avatásáért	29
Kilenced	
1. nap: A gondviselésbe vetett hit	31
2. nap: Gyermekség	34
3. nap: Bizalom	37
4. nap: Bátorság	40
5. nap: Jóság	43
6. nap: Nyugodtság	46
7. nap: Imádság	49
8. nap: Apostolkodás	52
9. nap: Út mások számára	55
Imameghhallgatások	59
A nővér életpályája időrendi sorrendben	63

Küldetése a mai kor embere számára

Engel Emilie schönstatti Márianővér sírját Koblenz-Metternichben sokan meglátogatják azért, hogy a segítségét kérjék sokféle szívügyükben.

Kentenich József atya (1885-1968), a nemzetközi Schönstatt-mű alapítója egy különleges küldetésről beszélt, amit a nővér Istentől kapott a mai kor embere számára. Halála után Kentenich atya a következőket mondta róla:

„A nővér küldetése az, hogy kivezesse az embereket félelmeik és gondjaik börtönéből és Isten atyai szívében otthonhoz juttassa őket.”

Ő maga egész mélyen átélte a félelemmel és gondokkal járó szenvedést. Ennek minden bizohnnyal így is kellett lennie. Ha egy embernek küldetést kell teljesítenie, nem ritkán egész különleges próbatételeket kell kiállnia az adott területen. Sokan ugyanúgy éreznek, mint az az ember, aki hallott Emilie nővéréről és önkéntelenül is így nyilatkozott: „Akkor Emilie nővér a mai idők ‘szent’-je lenne, hiszen mindnyájan félünk valamitől.”

Az ember általában olyan valakivel szeretné a félelmeit megosztani, aki maga is átélte a félelmet, és végül legyőzte azt.

Mostanában újra meg újra azt halljuk, hogy a félelem a modern ember alapérzése. A félelem uralkodó témává vált, elhatalmasodott az egész világon és az emberi szív legmélyén is. A mi életünkbe is gyakran beleszól. A szerte a világon elburjánzott szörnyű veszélyeztetettséget tekintve alapjában véve a félelem embereivé váltunk. Félünk a természet, a környezetünk pusztulásától, félünk a kiszámíthatatlanságtól, bizonytalanságtól, félünk attól, hogy nem vagyunk képesek megfelelően tájékozódni, félünk az értelmetlenségtől. Félünk a személyes kudarcoktól, a magunkra-hagyatottságtól, a betegségektől és a haláltól. Ránk tör a félelem amikor hibázunk, a fájdalmainkban, gondjainkban; és talán Istentől is félünk.

Van kiút a félelem börtönéből? Ha elnyomjuk, elnémítjuk és letagadjuk a félelmeinket, akkor nem a kivezető úton haladunk.

Mihez tarthatjuk magunkat??

Nem kereshetjük saját magunkban a védelmet és a biztonságot.

Hagyjuk, hogy beleessünk Isten tenyerébe? Igen!

Ám titokban újra és újra elszakadunk tőle. A félelem gyakran erősebb a bizalomnál.

Kentenich atya azon kevesek közé tartozott, akik ismerték a mai kort és a mai idők emberét. A következőket mondta: „A félelem elsősorban a mai kor tünete. Ezért nevezhetjük korérzésnek. Mindenki tudna erről regélni ...”

Egy hatalmas szellemi földrengés közepette élünk. Nem tudjuk, hogy mit hoz számunkra a jövő. Teljes bizonytalanságban állunk a jelennel és a jövővel szemben. Mindenütt ott a baj és a félelem.”

Kentenich atya mindenki másnál jobban tudta, hogy hány és hány látható és rejtett félelemmel kellett Emilie nővérnek megküzdenie az életében.

Emilie nővérről, aki éveken keresztül szorongással és bénító aggályoskodással küszködött, ám élete végén már semmitől sem félt, Kentenich atya azt mondhatta, hogy Isten mintegy ajándéku adta őt korunknak, hogy az embereket kivezesse sokrétű gondjaik és félelmeik béklyóiból, felszabadítva őket egy olyan otthon számára, amelyben minden félelem megszűnik létezni: Isten atyai szívében!

színes kép
(favázas házat ábrázol)

8. oldal

Ki volt Emilie nővér, akinek Isten ilyen küldetést adott?

Engel Emilie 1893. február 6-án született egy tizenkét gyermekes család negyedik gyermekeként a sauerlandi Hustenban (Németország). Gyermekkorát egy paraszti birtokon töltötte a nagycsaláddal. A szülői ház a legjobb feltételeket biztosította ahhoz, hogy Emilie, a csendes és kicsit zárkózott gyerek biztonságban érezze magát. Volt egy nagy meleg szobájuk, amiben a szüleivel és testvéreivel társalgott, imádkozott, ahol örömben éltek és a hosszú téli estéken énekelgettek. De ott volt a sötét zug is a lépcső alatt, ahova a gyermek néha félénken elbújt.

Emilie gyakran tele volt félelemmel. Félelme, hogy Istent megbánthatja, azt eredményezte, hogy aggódva nézzen a lelke mélyére. Ráadásul mindehhez kapcsolódott az is, hogy az akkori iskola hitoktatása egy nagyon szigorú istenképet közvetített. Emíliában sok gátlás és kényszerképzet alakult ki.

A szülők sok értékes tulajdonságot plántáltak Emíliába az élethez: vallásos elmélyültséget, szellemi nyitottságot, becsületességet és jellemzilárdságot. Ám ő a félelmet is magával vitte az életbe.

fekete-fehér kép
(nő székben, könyvet tart a kezében)

10. oldal

Emilie tanárnő lett, azzá lett teljes szívvel. Főképpen a szegény gyerekek váltak szívügyévé. A fiatal tanárnő egy lányt, akinek meghalt az édesanyja, a szülői házba vitt, ahol úgy nőhetett fel, mint egy igazi családtag. A lány tizennégy éves fiútestvérének pedig segített, hogy Schönstattba kerüljön a palottinusok kertésziskolájába. Ő maga kísérte el a fiút. Ehhez az anyai gondoskodáshoz kapcsolódott számára a Schönstatt-hoz való meghívás kegyelme. Egy egészen új világ tárult elé, melynek célkitűzése a lelke legmélyét érintette: a világ máriás átalakítása krisztusivá.

Engel Emilie nemsokára feladta biztos tanári állását. 1926. október elsején a Schönstatt-mű alapítójának, Kentenich atyának a rendelkezésére bocsátotta magát, hogy megalapítsa a Schönstatti Márianővérek közösségét.

Kentenich atya nagyon értékes segítőtársra talált benne, aki egész erejét és minden képességét, tehetségét feltétel nélkül a fiatal közösség szolgálatába állította. Sőt, ennél még többet is adott, mert áldozatként felajánlotta magát Istennek, hogy minél gyümölcsözőbbé váljon ez az új család.

színes kép
(Szűz Mária, karján Jézussal)

12. oldal

Isten elfogadta Emilie nővér áldozatát. Átadhatta egész életét, egész lényét a fiatal közösségnek először novícia- és terciátusmesterként, később pedig tartományi főnöknőként és az általános tanács tagjaként, és mindezek felül még úgy is, mint valaki, aki áldozatul ajánlotta fel magát oltárán.

Emilie nővér 1935-ben súlyos beteg lett. El kellett hagy-
nia az otthonát, Schönstattot. Kórházi és klinikai ágyak,
gyötrelmes műtétek sora, évekig tartó szanatóriumi bent-
lakás következett az életében. Az egészségét azonban nem
kapta vissza. Ennek ellenére még betegként is minden
erejét és idejét a közösségnek szentelte először újfent
Schönstattban, majd pedig Koblenz-Metternichben. Egy
lassan terjeszkedő bénulás végül tolokocsihoz kötötte.
Tehetatlenné vált, mint egy csecsemő, és élete utolsó idő-
szakában már beszélni sem tudott.

Ezeknél a testi szenvedéseknél azonban fájdalmasabb
lehetett életében a félelem okozta lelki gyötrelme; a féle-
lem, mely a képességeit, a szeretetét, az egész életét bénu-
lással fenyegette. Ám Schönstattba jövele lassan ugyan,
de meghatározóan meghozta a fordulatot az életében.

Visszatekintve erre az időszakra így írt: „Hiszen akkor
még nem tudtam, hogy a Szűzanya húzott és vezetett
engem, hogy itt, ezen a kegyhelyen kiségiessen a nagy lelki
bajokból, melyek közepette már oly sokszor könnyörgtem
segítségért.”

színes kép
(Egy templombelső)

14. oldal

A Háromszor Csodálatos Schönstatti Anya kegyelmi szentélyében nemcsak otthont és biztonságot talált, hanem egy bölcs nevelőnőt is. Megpróbált egyre mélyebbre hatolni a Szűzanyával kötött szeretetszövetségbe; egyre bátrabban állította magát Schönstatt máriás küldetésének szolgálatába, olyannyira, hogy elmondhatta magáról: „A Szűzanyáért mindenre képes vagyok!”

Az eddigi Máriával élt élete Máriában otthonra lelt életté lett. Élte, amit egyik imájában meg is fogalmazott: „Szíved megszentelt termében folyjon le életünk, szeretetünk, imádkozásunk, munkánk és – ha Isten is úgy akarja – csendes függésünk a kereszten... Éld tovább az életedet bennünk, hogy kis Máriákként hirdethessük dicsőségedet.”

És valóban: a Szűzanya átragyogta az egész életét, és Emilie nővér vágya teljeseedett, az ő képmásává, igazi „kis Máriává” lett. Az, hogy maradéktalanul oda tudta magát adni a Szűzanyának, akinek földi életéből szintén nem hiányzott a félelem és a gond, és az a tudat, hogy Mária őt szereti, vezeti és alakítja, kigyógyította őt a félelemből.

fekete-fehér kép
(szakállas férfi, Kentenich atya)

16. oldal

A Szűzanya egy különleges eszközt használt ahhoz, hogy Emilie nővért a kegyhelyen „kisegítse a nagy lelki bajából”. Ez az eszköz Kentenich atya volt.

Ő volt az, aki Isten terve szerint felnyitotta számára a félelem börtönének kapuit, felmutatta neki az irgalmas Atyaisten képét, és saját maga meg is testesítette számára, aki mély otthonosságot adott neki a Szűzanyával való szeretetszövetségben, és aki Isten bölcs és jóságos gondviselésének kulcsszavát belemondta az életébe.

„Minél mélyebben átérzi ön a tehetetlenségét és minél jobban szenved ettől, annál nagyobb bizalommal merje Isten atyai karjaiba és az Istenanya karjai közé vetni magát és annál inkább törekedjen arra, hogy a bizalom hősnőjévé váljon.”

Kentenich atyának ezek a szavai kísérői lettek az életútján.

Az ő vezetése mellett megtanulta olyannyira átengedni magát Isten gondviselésének, hogy Kentenich atya az élete végén ezt mondhatta róla:

„Emilie nővér tetőtől talpig a gondviselés gyermeke volt.”

A gyerekből, kinek arcán félelem és belső szorongás tükröződött, egy teljesen felszabadult, vidám és boldog ember lett, akinek arca valósággal sugárzott.

fekete fehér kép
(gyermekarc)

18. oldal

fekete-fehér kép
(nővér ül, háttér kert)

19. oldal

Ami Emilie nővér félelmét és szorongását Isten atyai szívébe vezette, az az a hit volt, hogy: Isten az atya! Isten az irgalom! Ő a szeretet, a mindenben fellelhető szeretet. Ő a bölcs és jószágos gondviselés Istene.

Emilie nővér a gondviselésbe vetett hitben a gyógyírt tapasztalhatta meg. Számára bebizonyosodott az, amit Kentenich atya tanított: a gondviselésbe vetett mély hit tökéletes gyógyírként hat a félelem ellen, a gondviselésbe vetett hit hiánya pedig a mai kor nagy betegsége.

Ez a hit számára nem absztrakt igaznak-elfogadás volt, hanem ténylegesen meghatározta életvitelét. Egészen átadta magát Isten vezetésének. Egyre kizárólagosabban, egyre következetesebben együtt élt a gondviselő Istennel, aki őt emberek, dolgok, események által minden pillanatban megszólította, és akinek „Igen Atyám!”-mal válaszolt, olyannyira, hogy Kentenich atya a következőket mondhatta róla:

„Emilie nővérnek élete csúcán
minden lépése lépés volt az Atyához,
minden lélegzetvétele Deo gratias volt az Atyának,
minden imája sóhaj volt az Atyához,
minden áldozata ajándék volt az Atya számára,
minden tervezése az isteni-atyai tervezés lemásolása volt.”

Bármilyen nehéz is lett az élete, mintegy az isteni gondviselésben pihent. Félelem nélkül képes volt, hogy hagyja, hogy Isten szeresse, és az „Igen Atyám” volt az ő szeretetének a válasza.

Egy ilyen mély elrejtettség a Mennyei Atyában nem maradhatott észrevétlen Emilie nővér környezete számára. Emberek, akik találkoztak vele, a következőket mondhatták róla:

„A rövid találkozás ezzel a jóságos nővel felejthetetlen emlékként él bennem tovább. Az ő közelében egy darab örökkévalóság vett körül.”

„Minden bizonnyal kegyelem, hogy az ember egy ilyen asszonnyal találkozott az életben.”

„Emilie nővér személye egyedülálló esete a nővérek közösségének. Aki többször is eljutott Metternichbe a tartományi házba, az ott nemsokára olyan légkört tapasztalhatott, melynek titokzatos forrása Emilie nővér volt. Szavakkal nehéz leírni, hogy mit kell a személyiségének titokzatos kisugárzásán érteni. Azt viszont el lehet mondani, hogy valami lépten-nyomon a túlvilágra emlékeztetett, és ennek a vonzerejét lehetett érezni. Bizony ritkán vagy alig ismertem az életemben egy ilyen természetfölötti módon érett nőt, akin egyben az istengyermekség nemes lelkülete érződött.”

Emilie nővér a túlvilágra emlékeztetett.

Egyik iskolatársa mesélte: „Gyakran mondtuk neki: Emilie, téged Angyalnak (Engel = angyal) hívnak, de te valóban angyal is vagy.”

Napjaink ismert pszichológusnője, Christa Meves a lebetegítő világunkra vonatkozólag egyszer azt mondta, hogy sokaknak szüksége lenne egy angyalra, egy olyan emberre, aki a zsákutcából újra a helyes útra vezeti őket. De a kötődés-nélküliség és eligazodás-nélküliség általános állapotára és annak pusztító következményeire tekintettel fölteszi a kérdést: A jövőben vajon honnan vegyünk a sok angyalt? — Embereket, akik mások számára angyalok lehetnek, akik Isten hírhozói, akik az ő közelségét közvetítik, akik védelmet nyújtanak, segítenek és vezetnek, embereket, akik lámpásokként Isten világosságát sugározzák.

Emilie nővér sokak számára angyalá lett, aki érezhetővé tette Isten közelségét. A szemében ott csillogott valami, ami olyan volt, mint egy másik világból származó fény.

Egy pap a következő vallomást tette: „Feltétlenül el kell mennem megint Metternichbe. Tudják, ott él az Önök ‘szentje’, és nekem megint egyszer Emilie nővér sugárzó szemébe kell néznem. Akkor ismét minden rendben lesz számomra.”

Egy fiatal lány így írt: „Az első gondolatom a következő volt: itt olyan ember áll előtted, aki Isten szeretetét, jóságát és szépségét sugározza magából. Itt olyan ember van jelen, aki egyszerre természetes és természetfeletti, aki tökéletes, aki tiszteletet és szeretetet tud ébreszteni benned. Ismét feltört bennem a sóvár vágy, hogy ehhez a családhoz tartozhassak. Hiszen én magam is ilyen boldog, felszabadult és mélyen élő ember akartam lenni.”

Transzcendencia, sóvárgás, „az angyalok nyomai”, ezek mind bennfoglaltatnak a nem-csak-eviláginak újból terjeszkedni kezdő keresésének a csodálatos szótárában. Emilie nővér olyan kisugárzó erővel rendelkezett, ami a másik világ felé mutatott. Belülről fakadó sugárzása érezte az ő közelségét Istenhez.

színes kép
(Emilie nővér sírja, háttérben feszület)

24. oldal

Az élete egyetlen, az isteni gondviselést dicsőítő magasztalássá vált. Isten arra használta a nővér korlátait, hogy a szentté válás felé vezesse. Isten az ő áradó kegyelmének bejáratává változtatta a nővér korlátait.

Amikor Emilie nővér 1955. november 20-án – Szűz Mária bemutatásának vigliáján – a koblenz-metternichi tartományi házban mint egy gyermek térhetett haza az örök hazába, a jelen levő pap így vélekedett: „Hogyha egyszer mindnyájan így halunk meg, akkor az nagyon jó. Ő egy szent.”

A temetési mise szentbeszédében a pap a következőket mondta: „Úgy őrizték ezt a sírt, mint egy tiszteletet parancsoló helyet. Ez egy drágakő. Ez egy kincs!”

Emilie nővér azt, amit életében oly bőségesen meg tapasztalt az isteni szeretetről és atyai gondviselésről, végrendeletében a következő módon foglalta össze:

„Áldott legyen az életemben megélt isteni gondviselés! Magasztaltassék az Isten és az Istenanya irgalma!... Örökkön örökké az atyai és anyai szeretet dicsőítő énekét akarom énekelni, és mindörökké az irgalmasság dicsőítő áldozata akarok lenni.”

GONDOLATOK A KILENCEDHEZ

Kilencedben, kilencnapos imában akarunk Emilie nővérhez fordulni szívügyeinkkel. Ő utat tud mutatni gondjaink közepette.

Ismerünk egy kis epizódot az életéből. Egy fiatal lány nagy bizonytalanságában Schönstatt alapítójához fordult segítségért. Kentenich atya Emilie nővér anyai gondjaira bízta a lányt. Emilie nővér egyszerűen kézen fogta a lányt, és mint egy gyereket felvezette egy lépcsőn. Később az illető a következőket írta: „Ez lenyűgözően hatott rám, és rögtön biztonságban éreztem magamat mellette. Olyan igazán emberi, igazán szabad és felszabadult volt, és mégis megéreztem valamit egy másik világból, Isten közellétéből, amit én magam nem voltam képes kifejezni. Ám ettől a naptól fogva Emilie nővér biztos útmutatót jelentett számomra.”

Mi is azt akarjuk, hogy Emilie nővér kézen fogva azon az úton vezessen minket, amin ő is járt, és ami őt Isten atyai szívében otthonhoz juttatta.

Ahogy Kentenich atya, Schönstatt alapítója is azt a tanácsot adta egy embernek, aki nagy gondban volt, hogy forduljon Emilie nővérhez, ugyanígy ezt mondja nekünk is:

„Emilie nővér szent hírében halt meg. Okunk van feltételezni, hogy Isten trónjánál erős a befolyása. Nem akarják önök is - hozzám hasonlóan - a súlyos problémák Istennek tetsző megoldásának felelősségét az ő közbenjárására bízni? Önök tehát olyan helyzetben és állapotban vannak, amit az elhunyt nagyon jól megért. Ő – élete folyamán – minden hasonló érzésen és helyzeten úrrá lett az „Ita, Pater”-ével (Igen, Atyám).”

A kilenced minden napján imádkozni akarunk Emilie nővér szentté avatásáért (29. oldal).

Ima Emilie nővér szenttéavatásért

Isten, mi Atyánk! Emilie nővér a Te bölcs és jószágos gondviselésedbe vetett gyermeki bizalommal járta élete útját. A Te kívánságodra és akaratodra még a szenvedés és bizonytalanság közepette is kimondta azt, hogy „igen, Atyám”. Így mély otthonossághoz jutott a Te atyai szívedben és megszabadult a félelemtől és belső szorultságából. Hatalmasan kimutattad életében a szeretetedet és irgalmasságodat.

Könyörgöm hozzád Emilie nővér szenttéavatásáért, a Te dicsőségedre, a Schönstatti Háromszor Csodálatos Anya és Királynő tiszteletére és az emberek javára.

Kérlek, az ő közbenjárására ajándékozz meg engem is azzal, hogy meghallgatsz szívügyeimben, úgy, ahogy az a Te jószágos gondviselésednek megfelel. Ámen.

1. nap

A GONDVISELÉSBE VETETT HIT

Isten, ki vagy te?

A világegyetem teremtetője? A történelem irányítója? Még ma is irányítasz és vezetsz? Rám is gondot viselsz? Hihetem minden érthetetlen és felfoghatatlan dolog ellenére: Te Atya vagy, aki gondviselő szeretettel törődsz velünk?

„A Jóisten gyakran kifürkészhetetlen a vezetésében és végzéseiben. Meg kell elégednünk azzal, hogy: Ő a szeretet és a jóság, és mindig tudja, mire van szükségünk az üdvösségünkhöz.”

M. Emilie nővér

Emilie nővért a legmélyebben az Isten gondviselésébe vetett hite formálta. Az volt a világnézete, hogy: Isten az élet Istene, aki ma is a szeretetéből, a bölcsességéből és mindenhatóságából fakadó terve szerint irányítja a világot, és éppúgy az ő saját kis életét is. És ez az Isten – ahogy ezt Krisztus tanította nekünk – a mi Atyánk. Ez az Ő valódi neve. Ő az összehasonlíthatatlan Atya.

Emilie nővér szívének az érzése ez volt: „Tudom, hogy Te vagy az én Atyám.” És ezt így fejtette ki: Látjuk, hogy atyai szeme kimondhatatlan nagy szeretettel ránk irányul, igen, mintegy követ bennünket minden pillanatban, hogy védjen minket és kimutassa jóságát.” Emilie nővér biztonságban érezte magát e jóságos tekintet alatt. És amikor Isten nehezett és felfoghatatlant követelt tőle, még akkor sem hagyta magát megtéveszteni. Kiszolgáltatta magát Isten gondviselésének és hitte: Amit az Atya tesz vagy történni enged, végeredményben mindig jó, még akkor is, ha az – pusztán felületesen szemlélve – megmagyarázhatatlan.

Lelke ez által az erős hit által egyre inkább megtelt rendíthetetlen nyugalommal olyannyira, hogy ezt mondhatta: „Miért kellene tudnunk, hogy öt perc múlva mi történik velünk? Csak azt kell tudnunk, amit Isten az adott pillanatban tervezett.” Ebben a hitben ezerszer is megtagasztalhatta: Isten gondoskodik! Isten jó!

Megélhette azt, hogy a félelem csak egy szeretett lény közelsége által küzdhető le. A szerető lény pedig maga Isten, aki mindenről tud, aki az Ő gondviselő hatalmával gondoskodik rólunk és vezet minket. Krisztus mondta nekünk: „Isten tudja, hogy mire van szükségetek...” (Mt 6,8)

*Hiszek én is az életemben megjelenő isteni gondviselésben?
Hiszem-e azt, hogy a gondjaim közepette is olyan célhoz
vezet, ami jó nekem?*

Ima

Hogy Te az Atyám vagy, én jól tudom.
Karodban éltem biztonságban van.
Hogy hogy' vezetsz, tudni nem akarom,
csak követni akarlak gondtalan.
S ha kezembe adnád életemet
hogy irányítsam én saját magam,
rögtön visszanyújtanám Teneked
gyermeki bizalommal, boldogan.
(M. Emilie nővér kedvenc imája)

2. nap

GYERMEKSÉG

Isten, ki vagy Te?

Az atyám vagy, én pedig a gyermeked vagyok?

Mi modern emberek nem szeretünk így gondolkozni.
Felnőtttek vagyunk és a világ sorsát magunk vettük kézbe.
— Függetlenítettük magunkat Tőled. Ám vannak órák,
amikor felsír bennünk a gyermek.

„Add, hogy egészen gyerekekké váljunk.”

M. Emilie nővér

Emilie nővér teljes mélységében megértette Kentenich atya szavait: „Korunkat megbélyegezte az általános félelem, amit csak egyszerű, igazi gyermekséggel küzdhetünk le... Az egyszerű gyermekség teszi lehetővé a világ és önmagunk legyőzését!”

Emilie nővér újra és újra megtapasztalhatta: Csak a gyermek, aki az Atya szeretetét és hatalmát ismeri, tudja életét Isten tenyerébe helyezni. Az ő számára a gyermekség nem idegen irányítást és önállótlanyságot jelentett, hanem összpontosított erőt és merészséget, és Krisztusra, az Atya gyermekére tekintve azt a mély felismerést: „Ha nem leszteek olyanok, mint a gyermek...” El volt telve a tudattal: Krisztusban a nagy Isten gyermekének lenni a legnagyobb ajándék, amit az égi Atya nekünk adhatott. A mi legnagyobb ajándékunk az Ő számára pedig az, ha előtte egészen gyermekek vagyunk.

Nagy gondolkodók véleménye szerint az ember gyermekség nélkül sok mindent elérhet ugyan, ám sohasem válhat zsenivé. Emilie nővér a szeretet zsenije lett, mert egészen gyermekké vált. Kentenich atya már új útjának elején mondta neki:

„Járjon a lelki gyermekség útján; és akkor a Jóisten Önnek a megalázó keresztyétől való szabadulást ajándékozza.”

Isten megajándékozta őt a szabadsággal. Amit oly sokan csodálnak benne: az egyszerűség és becsületesség, a bátorság és a szív bölcsessége az ő gyermekségében gyökerezett. De sohasem gondolt nagyot magáról. A búcsúlevelében így ír: „Kérem, ne zengjenek dicshimnuszokat az erényeimről. Én tényleg csak egy kis nővér voltam.” És röviddel a halála előtt felhívta a környezete figyelmét egy gyorsvonatra, amely biztosan és gyorsan a tulajdonképpeni célunkhoz vezet: ez a vonat a gyermekség. Mennél idősebb és érettebb lett, annál inkább gyermekké vált, aki minden félelmétől megszabadult.

*Vajon abban a tudatban élek, hogy Isten gyermeke vagyok?
Honnan jön ez a sok töprengés és ez az önpusztító aggodás?
A gyermek tudja: Az Atya tartja kézben a kormányt.*

Ima

Mennyei Atya, Fiad megtanított minket arra, hogy így szólíthatunk: Mi Atyánk! Te, a végtelenül nagy és szent Isten vagy a mi Atyánk. Én pedig a gyermeked lehetek. Ajándékozz meg azzal, hogy sejthessem a Te atyai szereteted és jószágod nagyságát, de az örömet is, amit én szerezhetek Neked azáltal, hogy félelem nélkül, mint egy kisgyermek, a kezedbe teszem az életemet. Ámen.

3. nap

BIZALOM

Isten, ki vagy Te?

Félelem nélkül rád bízhatom magamat? Még abban a szenvedésben is, ami engem ért? Gyakran már nem tudok bizakodni.

„Én a bizalom egy csodája akarok lenni.”

M. Emilie nővér

A gyermekben bizalom van. Emilie nővér megtanult úgy bízni, miként egy gyermek bízik. A félelme – amit hosszú ideig bírt ki és viselt el – pozitív életerővé, rendíthetetlen bizalommal változott.

Mielőtt megélhette volna a bizalom „csodáit”, föl kellett vállalnia a bizalom kockázatát. Szükséghelyzeteket kellett átvészelnie és teljes tehetetlenséget kellett átélnie. De ő úgy imádkozott, mint egy gyermek, aki bízik: „Biztos vagyok benne, hogy nem hagysz lezuhanni és elsüllyedni, hanem véglegesen az Atyai szívedbe vonsz engem.”

Emilie nővér átélte azt, hogy az emberben rejtett erők szabadulhatnak fel, ha megajándékozunk a bizalmunkkal. Ugyanígy alig van valami, ami annyira mozgósítja Isten atyai segítő szándékát, és annyira megtiszteltetést jelent neki mint Atyának, mint a bizalom, amivel a gyermekei megajándékozzák Őt. Mennél feltétlenebb bizalommal fordult Emilie nővér az Atyához, annál mélyebben megtapasztalhatta az ő segítségét.

De ahol Isten fájdalmat okozott neki, ott is bizalommal volt iránta. Olyannyira bízott benne, hogy kiírta magának Jób könyvéből a következő szavakat: Ha meg is öl engem, akkor is bízni fogok benne. Az ő erős hite minden mást is megadott neki: a reményt, bizakodást, életkedvet. Isten sok mindenre tartotta képesnek Emilie nővért, de megadta neki az Atya és gyermeke közötti bizalmas kapcsolatot is.

Sokan megtapasztalhatták Emilie nővérben azt, ami az ő élettapasztalatává vált: „Amilyen mértékben mi magunk a bizalom gyermekei vagyunk, olyan mértékben lehetünk a nehéz időkben mások számára is mankó és támasz, fény és Nap”.

A gondjaim és félelmeim közepette fel tudom éleszteni magamban a gyermeki bizalmat? Bízom abban, hogy Isten mindent a javamra fog fordítani? Gondolok arra, hogy Isten vár az én bizalmamra?

Ima

Mennyei Atyám, mily gyakran okoz Neked csalódást a gyenge bizalmam! Olykor-olykor még kételkedem is benned. Amikor a tavon Péter apostol szívébe belopózott a kétkedés, elkezdett süllyedni. Nem a gyengeség, hanem a kishitűség – ami nem bízik a könyörületességében – az, ami kihúzza a lábunk alól a talajt. A bizalom tartást ad és hordoz minket. Atyám, kérlek segíts nekem, hogy feltétel nélkül bízam benned. Ámen.

4. nap

BÁTORSÁG

Isten, hol vagy?

Az erőm a végét járja, Te pedig hallgatsz. Tehetetlen vagyok. A legszívesebben hagynám, hogy minden csak sodródjon.

„Kerüljön amibe kerül, ki kell tartanom.”

M. Emilie nővér

Emilie nővér számára a gondviselésbe vetett hitből való élet nem szorongó várakozás vagy a történesek passzív elviselése volt.

Merészen és bátran átadta magát Isten vezetésének és mindannak, amit Isten megengedett, hogy történjen. Megtapasztalta magán azt, amiről Kentenich atya beszélt: „A gondviselésbe vetett hit a sötétbe és a titokzatosba mutat és a kockáztatásokból él. Ezért mondható boldognak az, akit bárminemű sorscsapások kiragadnak a polgári jóllakottságból és biztonságból és lebegő állapotban tartanak.”

Emilie nővér újból és újból bizonytalan élethelyzetekbe került és döntéseket kellett hoznia, amik merészséget és bátorságot követeltek. Különösen a tartomány felépítése és vezetése a háború utáni gondok közepette – harminc helyen volt a nővéreknek a kiszemelt tartományi határokon belül közössége –, a kényszerű lemondás az alapító útmutatásairól és segítségéről annak hosszú távolléte alatt, valamint betegségének súlyosbodása követeltek az ő érzékeny természetétől erőteljes határozottságot és kitarást. „Ha nincs többé emberi támaszom, akkor egészen a gondviselés gyermeke vagyok” – írta Emilie nővér, és lemondott az emberi biztonságról. Tudta: Aki nem használja fel a bizonytalan élethelyzeteket arra, hogy erőteljesen belemélyedjen Istenbe, az könnyen erőtlenné válik.

Emilie nővér bátor volt szenvedései közepette. Meg volt győződve arról, hogy a szenvedés hozzátartozik a keresztény ember életéhez, mióta Krisztus a megváltásunk érdekében magára vállalta a szenvedést és a halált.

Kentenich atya véleményével teljes mértékben egyet tudott érteni: „A szenvedés mindig az Atya szeretetének bizonyítéka. ‘Isten Atya, Isten jó, minden jó, amit Ő tesz.’ Ez a gyermeki lelkület a legerősebben a kereszten és a szenvedésben nyilvánul meg.”

Emilie nővér bátorsága valamiféle felszabadultságot és derűt hordott magában. Némely szenvedést sugárzó mosolya mögé rejtette, ami sejteni engedte, hogy milyen gyermeki és egyben bátor is volt az ő lelke. Egy pap a következőket nyilatkozta: „A hálát, amivel neki tartozom példamutató bátorsága miatt..., majd a szentáldozat bemutatásakor fogom leróni”

„Mit teszek akkor, amikor szenvedés ért engem? Töreksem-e arra, hogy megtaláljam az értelmét? Sikerül-e magamat merészen és bátran alávetnem Isten vezetésének?”

Ima

Mennyei Atyám! A szenvedés és a gond kiragad a biztonságos életemből. Kérlek, ajándékozz nekem olyan szívet, amelyik nem válik kishitűvé a szenvedésben, hanem bátorságot merít belőle. Kegyelmed erejével add meg nekem, hogy kitartóan és kételkedés nélkül tudjak járni azon az úton, melyen vezetsz engem. Ámen.

5. nap

JÓSÁG

Isten, hol vagy?

Hol van a Te jóságod? Ha Te vagy a szeretet, akkor miért van ez a szenvedés? Miért éppen engem ér a szenvedés?

„Ha Isten egészen szeretet, és az Ő szeretetét embereken keresztül mutatja meg nekünk, akkor nekünk is az a dolgunk, hogy egészen szeretet legyünk.”

M. Emilie nővér

Emilie nővér mélyen megtapasztalta magán Isten szeretetét és jóságát, a szenvedésben is. Ő ezt a jóságot továbbadta környezetének.

Aki hozzá jött, megtapasztalhatta, hogyan oda tudott figyelni, hogyan bele tudta élni magát mások helyzetébe, hogyan tudott segítséget nyújtani és tudta mások szenvedését is hordozni. Emilie nővér nagyon is anya volt, kinek szíve másokra irányul. Valaki, aki jól ismerte, azt mondta róla: „Az ő őszinte anyai jósága, szívének megértő érzékenysége és az, amilyen bátorsággal komolyan vette a teljes odaadást, felejthetetlen marad számomra.”

„Azért jöttem Schönstattba, hogy szeressek.” Ebben határozta meg élete fő hivatását. Istennél végeredményben csak a szeretet számít. Emilie nővér szeretete, melyet csendben és a másik egyszerű megsegítésével, önzetlenül és hátsó szándék nélkül másoknak ajándékozott, egyre nagyobb jósággá növekedett. „Jó akarok lenni és boldoggá tenni másokat” – írta egyszer, és így is élte az életét, melynek folyamán sok-sok embert boldoggá tett. Egészen a rábízottakért élt, és az ő problémájuk jobban megérintette, mint a saját sorsa.

Emilie nővér saját életében tapasztalhatta: A szeretet mindent legyőz, még a félelmet is. Kis szent Teréz élettapasztalatával teljes összhangban volt: „Természetemnél

fogva olyan vagyok, hogy a félelem hátráltat. A szeretettel nemcsak hogy előre jutok, hanem szárnyalok.”

Emilie nővér Máriával, minden anya anyjával bensőséges kapcsolatban élt. Az ő szeretetét és jóságát akarta továbbadni az embereknek. „Benned – mondta a Szűzanyának – boldogszívvvel megragadjuk minden gazdagság kincseskamrájának kulcsát, és ezek a kincsek ott rejtőznek a természetben és a természetfelettiben egyaránt.” Szeretetet és jóságot Emilie nővér ebből a kincseskamrából kapott ajándékba.

Nem tapasztaltam már meg, hogy éppen a szenvedés tett engem érettebbé és gazdagabbá? Én is Isten szeretetéből élek. Nem kötelességem-e, hogy ezt a szeretetet jóság formájában továbbadjam?

Ima

Istenanya!

„Formálj a Te képedre minket,
hogy életünk útján úgy járjunk, miként Te,
szeretetet, békét és örömet terjesztve.
Hintsél rajtunk keresztül szelídséget,
erőt, méltóságot és egyszerűséget a világba,
készítsd fel általunk Krisztus befogadására.”

(Kentenich J.)

6. nap

NYUGODTSÁG

Isten, hol vagy?

Hol találalak meg ebben a zűrzavarban? A terveim meg-
hiúsultak. Amit megszerettem, ott kellett hagynom. Lázadok. Bárcsak a karjaidba tudnám magamat vetni!

„A gyermeki tudat, hogy biztonságban vagyok az Atya és a Szűzanya szívében, képessé tesz arra, hogy minden gyengeségemet nyugodt oldottsággal elviseljem.”

M. Emilie nővér

Aki Emilie nővérrel együtt lehetett, különösen élete utolsó éveiben, az nagy lelki nyugalmat tapasztalhatott nála. Nemcsak emberektől és tárgytól, egészségtől és képességektől függetlenül magát, hanem saját magától is.

Ezt a nyugalmat egy szenvedéssel teli szabadulási szakasz előzte meg. Szívesen mesélt el egy történetet, amit egy első misés paptól hallott. Egy ünnep csúcspontján mintegy „bőrröndbe” csomagolva Istenhez visszük és átadjuk neki minden adományunkat és képességünket. Isten örül ennek és elfogadja az ajánlatot. Utána azonban a következőket mondja: Ismét magaddal viheted a „bőrröndöt”. Én majd akkor és úgy, amikor és ahogy nekem tetszik, darabról darabra kiveszem belőle azt, amit akarok!

Emilie nővér fiatal nővérként a világ megszentelésére mindenét felajánlotta Istennek, még a legelképzelhetetlenebb szenvedésekre való készségét is. Isten először mindent visszaadott neki. Majd újból és újból kiválasztott egyet-egyet a „bőrröndből” a felajánlott adományok közül. Emilie nővér pedig sorban mindentől megvált. Önmagát is képes volt odaadni, mert biztonságban tudta magát. Meg volt győződve: Rábízhatom magamat Istenre, és átengedhetem magam Neki. Ez nyugodttá és szabaddá tette őt. A lelki nyugalom táptalaja az, hogy Isten tart bennünket. Romano Guardini a következőket mondja: „Biztonságérzet a végsőben lelki nyugalmat ad a megelőzőkben.”

Emilie nővér egészsége gyorsan romlott, míg végül már beszélni sem tudott, ami miatt különösen szenvedett. Nővértársai ezért a gyógyulásáért mondott imákkal ostromolták Istent. Emilie nővér ekkor a következőket írta egy táblácskára: „Ha a Jóisten nem úgy hallgatja meg imáinkat, ahogyan mi azt szeretnénk, én akkor sem hagyom őt bántani.”

Én is el tudom engedni azt, amit Isten kér tőlem? Önmagamat is át tudom adni Neki? Rábízom magamat annyira, hogy bármi ér is, oldott és nyugodt tudok maradni?

Ima

Átadom magam formáló kezednek,
azt akarod Atyám, hogy kiteljesedjek
mikor, ahogy és ahol Te akarod.
Átengedem magam irányításodnak,
a legbölcsebb és legjobb hatalomnak,
aki még soha, soha nem hibázott.

7. nap

IMÁDSÁG

Isten, mit vársz tőlem?

Itt állok a sötétben. Az imádkozás idegenné vált számomra. Tudok még egyáltalán imádkozni? Néha arra vágyom, hogy úgy tudjak veled beszélni, mint gyermek az apjával. Vársz arra, hogy felkerekedjem és hozzád menjek?

„A mi gyermekien bizalmas, alázatos és állhatatos imánk ellenállhatatlan erővel hat Isten szívére.”

M. Emilie nővér

Emilie nővérnek novícia-és terciátusmesteri ténykedését a betegsége miatt abba kellett hagynia. Miután hat évig betegen feküdt egy klinikán, még mindig betegen visszatért a schönstatti anyaházba, és a kápolna közvetlen szomszédságában lakott egy szobában. Egy kis színes üvegablaknak köszönhetően lehetősége nyílt arra, hogy egyenesen az oltárra láthasson. Ekkor az imádkozás lett a fő tevékenysége. Kezét nem az ölébe, hanem Isten kezébe tette. Éjjel-nappal láthatta az örökmécses lángját, ami Isten jelenlétét hivatott jelezni. Az élete állandó imává vált. Mivel egészen Istennek adta magát, ezért egészen oda tudta magát adni az embereknek is.

Az ő életében beigazolódott, amit kis szent Teréz hirdetett: „Milyen óriási is az ima hatalma! Össze lehetne hasonlítani egy királynővel, akinek minden pillanatban szabad bejárása van a királyhoz és mindent el tud érni, amit kérni akar.” Az ima nyitotta ki Emilie nővér számára a félelmek és gondok börtönének kapuját.

Az imádság a lélek lélegzését jelentette számára, a gyermek hazaérkezését apjához, egyre mélyebbre való beletalálást az Istennel való egyesülésbe. Isten benne élt. Így azt mondhatta: „Mi valóban az eget hordjuk magunkban.”

Istent imádta a szívében, de az embertársaiban is. A következőket írta: „Istent a kegyelem állapotában levő emberekben meglátni és imádni, ez az imádat őskeresz-

tény formája. Milyen közel is van az Isten mindegyikünk-höz!" Amikor bonyolult és súlyos esetekben a tanácsát kérték, azt tudta mondani: „Most először is imádkozunk. Utána majd csak találunk valamiféle kiutat.”

*Biztosítok időt és csendet magamnak az imádkozáshoz?
Beszélek-e a mindennapjaimban egészen önkéntelenül is
Istennel? Hiszek abban, hogy Isten bennem lakik?*

Ima

„Dicsőség az Atyának,
a lehatalmasabbnak és végtelennek,
minden létező és élő végső alapjának !...
Dicsőség az Atyának,
aki mindig jelen van és mindent tud,
aki a legbölcsebb és mindenható.
Dicsőség az Atyának,
aki végtelenül jóságos és hűséges,
aki mindig őszinte és igazságos,
aki végtelenül irgalmas,
aki az elesett gyermeket fölemeli,
és irgalommal eltelve
újból Atyai karjaiba zárja.”

(M. Emilie nővér)

8. nap

APOSTOLKODÁS

Isten, mit vársz tőlem?

A naptáram csordultig van határidőkkel. Hogyan tudnék hát másokkal is törődni!

Felelősséggel tartozom másokért is? A segítségemet akarod a megváltás művében?

„Hogyha maradéktalanul elkötelezem magamat Schönstatti Anyáknak, akkor egészen biztosan fel fog használni eszközként, akkor is, ha kifelé tétlenségre kényszerülök.”

M. Emilie nővér

Miután Emilie nővér fiatal tanárnőként megismerte és megszerette Schönstatt apostoli mozgalmát, már sohasem ment egyedül a lelki napokra. Másokat is magával vitt. Amit ő kapott, azt mások számára is hozzáférhetővé akarta tenni. Egész életében megőrizte apostoli beállítottságát.

Számára természetes volt, hogy az, akit megkereszteltek, aki Krisztushoz tartozik, az meghallja Krisztus megbízását: „Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.” (Jn 20,21).

Emilie nővér magáévá tette Istennek az emberrel, annak gyógyításával és megszentelődésével való törődését. Élete tele volt apostoli érzülettel, amit a következő szavak fogalmaztak meg számára: „Krisztus szeretete sürget minket...” (2Kor 5,14)

Betegsége alatt is elnyűhetetlen energiával törekedett arra, hogy a hitet, reményt és szeretetet hirdesse. Nővértársainak, függetlenül attól, hogy iskolákban vagy kórházakban, egyházi területen vagy a nyilvános életben munkálkodtak, a következőket írta: „Valódi, mély krisztusi szeretet lángja lobogjon minden szívben, világítson minden szemből, hogy mindazok számára, akiknek szolgálhatunk, Krisztus hordozói és terjesztői legyünk, a mai világ számára kapott küldetésünknek megfelelően.”

Biztos érzéssel felismerte sok keresztény ember közönyét, felismerte az apostoli lelkület hiányát az egyházban, amely pedig a világ lelke kellene, hogy legyen. Égő aggodalommal írta hát a következőket: „Nem szabad részvét nélkül és felszínesen a jelen kor válságai fölött elsiklalnunk. Minél tisztábban látjuk a mai idők problémáit, annál erősebb lesz bennünk a vágy..., annál inkább fellobban bennünk a buzgalom, hogy mindenünkkel hozzájáruljunk egy szent, isteni megújuláshoz.”

*Él bennem az igyekezet, hogy mások is megtalálják Istent?
Vagy kizárólag magamra koncentrálok? Mit tudnék azért
tenni, hogy mások Istenhez vezető útját egyengessem?*

Ima

Mennyei Atyám! Tudom, hogy sok szív mennyire távol van tőled. Felismerem a hívásodat is, hogy a megváltás művében segítségedre legyek. Kérlek, ültess mélyre bennem a buzgalmat, hogy aggódjak embertársaim üdvösségeért, és adj nekem bátorságot, hogy közeledni merjek azokhoz, akiknek rajtam keresztül hitet, reményt és szeretetet akarsz vinni. Ámen.

9. nap

ÚT MÁSOK SZÁMÁRA

Isten, mit vársz tőlem?

Mi az értelme az életemnek? Gyakran nem látok utat magam előtt. Te vagy az egyetlen, aki végső értelmet tud adni, mert érdeklődsz utánam? Megmutatod nekem azt az utat, melyen járva a célomat elérem?

„Isten hívó szavára, magához édesgetésére az ember részéről egy szabadon kimondott „Ita Pater”-nek kell következnie, annak, hogy bátran, hatékonyan rálép az Isten által mutatott útra.”

M. Emilie nővér

Minden embernek teljesítenie kell egy feladatot a világban. Némelyekre, mindenekelőtt a szentekre, Isten különleges küldetést bíz. Ők utak lesznek mások számára.

Schönstatt alapítója meg volt győződve arról, hogy Emilie nővér küldetése a mai embernek szól. A nővérre vonatkoztatva mondta: „Ha Isten egy lelket bőségesen megajándékozott, akkor annak fejében másoktól is elismerést és dicsőítést vár.”

Isten bőségesen megajándékozta Emilie nővért. A félelemből és gátlásokból odatalált Isten atyai szívébe. A nagy adomány azonban, amit kapott, feladattá vált: másokat a gondok és félelmek közül Isten atyai szívébe vezetni, hogy ott otthonra leljenek. Legyen az ő útja mások számára is út.

Kentenich atya megbízta őt azzal, hogy élje a közössége elé „a megszentelődés egy egészen egyszerű útját”. A nővér életszentséghez, végső soron Isten atyai szívébe vezető útja valóban egészen egyszerű volt.

Nem létezett számára választóvonal az evilág és a túlvilág között. Magán tudta Isten szerető tekintetét, hallgatott rá, amikor hívta és meg akarta nyerni, az Isten szeretete felé átlátszóvá tudott tenni mindent, az embereket és dolgokat, az eseményeket és szenvedéseket és még a korlátait is. És akkor egy szívből jövő és bátor „igen, Atyám”-mal felelt. Ez volt — mondta az alapító — az ő életének a titka.

Ez olyan titok volt, melyben az ember semmi más után nem áhítozik, minthogy minden pillanatban a szeretet hívására válaszoljon, az egyszerű dolgokat a szeretet által megszentelje és Istent megörvendeztesse. Egy egyszerű és kicsi út, melyen semmi rendkívüli nem történik. És mégis olyan út, mely a szív teljes éberségét és erejét követeli, út, mely egyre inkább párbeszéd lesz a gondviselő Istennel, a vele való szerető egységgé válik, út, mely Isten atyai szívébe torkollik.

„Én az Emilie nővér által járt utat választottam. Emilie nővér az útmutatóm a mennyei Atyához vezető utamon” — írta nekünk egy fiatal férfi.

Figyelek arra, hogy hogyan szólít meg engem Isten emberek és események által? Töreksem arra, hogy az ő hívására „igen, Atyám”-mal válaszoljak?

Ima

Mennyei Atyám! Kérlek ajándékozz nekem is éber szívet, hogy a mindennapi apró dolgokban észrevegyem a hívásodat, és a szeretet válaszával feleljek neked. Hadd járjam együtt Emilie nővérral és az ő közbenjárására ezt az egyszerű utat, hogy az én utam is kivezessen a gondok és félelmek közül, és mélyen a Te atyai szívedben találjak otthonra. Ámen.

színes kép
(kápolna erdei környezetben)

58. oldal

Imameghallgatások

Az emberek újból és újból bizalommal fordulnak ügyeikben Emilie nővérhez. Itt egy kis válogatás az imameghallgatásokból:

Segítség lelki gondokban

„Egyszer nagy lelki gondban voltam. Szorongásaim voltak, féltem egy nehéz helyzettől, melyet saját erőmmel és tehetségemmel nem tudtam megoldani. Ez a nehéz helyzet, amellyel szembe kellett néznem, sok gondot okozott és teljesen megbénított.

Elkezdtem egy kilencedet imádkozni Emilie nővérhez, hogy szabadítsa ki a lelkemet a béklyóból, segítsen nekem ebben a kilátástalan helyzetben.

És valóban, Emilie nővér kisegített a bajból. Segített abban, hogy nyugodtabb és szabadabb legyek, és végül képes voltam rá, hogy ezt a nehéz problémát megoldjam.

Nagyon hálás vagyok Emilie nővérnak, és kérem tőle, hogy továbbra is segítsen erőt vennem a félelmeimen és gátlásaimon, hiszen neki is megadatott, hogy Isten kegyelméből felül tudott kerekedni ezeken.”

P. M.

„Egyszer nagy gondban voltam. Nem tudtam már bízni. Amikor azonban eljutott hozzám Emilie nővér híre, és hallottam, hogy a szenvedései ellenére is tudott bízni, nekem is bekattant valami. Hét vagy nyolc évvel ezelőtt ellátogattam Emilie nővér sírjához. Azóta újból tudok bízni. Olyankor mindig Emilie nővérré néztem.”

N. N.

„Sok hónap óta imádkozom naponta Emilie nővérhez. Azóta egyre inkább fejlődöm. Tőle tanultam meg, hogy minden élethelyzetben meglássam Isten szent akaratát.”

E. G.

Segítség testi bajokban

„Valamikor évekkel ezelőtt találkoztam Emilie nővérrel. Megkérdezett: ‘Hogy vagy egészségileg?’, mire azt feleltem: ‘Köszönöm elmegy’. Erre Emilie nővér: ‘De ha nem megy, akkor majd mondd meg nekem!’

Halála után eszembe jutott ez az eset és a szavak, amelyeket a nővér mondott: ‘De ha nem megy, akkor majd mondd meg nekem!’

Különböző nehézségek közepette hozzá fordultam: Emilie nővér, nem megy, kérlek segíts. Nem tudom a szenvedés mögött felfedezni az Atya szeretetét; nem tudok úgy a gondviselés gyermeke lenni, mint Te; ez és ez a beteg vagy ez és ez a család rászorul a segítségedre... stb. Újból

és újból kilencedet imádkoztam hozzá. És hálás szívvel vallhatom meg, hogy Emilie nővér segít.”

M. P.

„Éveken keresztül szörnyű fejfájással küszködtem. Egyetlen orvos sem tudott rajtam segíteni. Szörnyű gondban voltam, és végül Emilie nővérhez menekültem, akit mint szomszéd kislány jól ismertem. Kilencedet imádkoztam hozzá és bíztam abban, hogy kisegít a bajból. Attól kezdve a fejfájásom teljesen megszűnt. Halából nyilvánosságra hozom ezt az imameghallgatást.”

P. F.

Segítség munkahelyi problémákban

„Emilie nővér közbenjárására elnyertem egy állást kereskedőnői poszton.

Emilie nővér csodálatosan nevel a gondviselésbe vetett hitre, a bizalomra, hűségre, az anyaságra, a szeretetre és a várni-tudásra.”

M. H.

„Ma szívesen beváltom egy ígéreteimet, és tájékoztatom Önöket arról, milyen sokat segített nekem Emilie nővér az első tanári vizsgámnál. Többször is imádkoztam hozzá kilencedet, és mindig mély benyomást tett rám a gondviselésbe vetett mély hite és gondtalan bizalma. A vizsgát megelőző egy-két hetem természetesen nehéz volt,

azért is, mert röviddel a vizsga előtt még meg is betegedtem. De Emilie nővér minden tehetetlenségem ellenére – vagy éppen amiatt – segített nekem, hogy egész mélyen odataláljak az Atyához, és hogy „igen”-t tudjak mondani minden rendelkezésére. Emilie nővérnek köszönhetően megtanulhattam, hogy Isten, az Atya valóban kezében tartja az életemet, és a segítsége a vizsgámnál teljesen nyilvánvaló volt. A nővérnek köszönhetően megtanultam azt is, hogy az Atya előtt igazán gyermek lehetek, és fenntartás nélkül átengedhetem magamat az Ő irányításának.

Ez nagy boldogsággal tölt el, és nagyon hálás vagyok érte.

Kérem, vigyék oda köszönetemet Emilie nővérnek, és könyörögjenek azért, hogy hozzá hasonlóvá tudjak válni, a tanári hivatásomban is.”

I. K.

Emilie nővér életpályája időrendi sorrendben

1893. II. 6. születése Hustenban, Olpe körzetben
1893. II. 8. kereszteleés a drolshageni plébániatemplomban
1905 első szentáldozás a drolshageni plébániatemplomban
1914 tanárnői vizsga Arnsbergben
1914-26 tanárnő Grimlinghausenben (Rheinland) és Börning-Sodingenben
1921 részvétel az első női lelki napokon Schönstattban
1925. IV. 16. a Schönstatti Háromszor Csodálatos Anyának való szentelése
1926. X. 1. Kentenich atya Schönstattba hívja (a Schönstatti Márianővérek közösségének megalapítása)
1926-50 tagja az Általános Tanácsnak
1929-35 noviciamester, terciátus mester
1935-41 tüdőtuberkulózis-műtétek, gyógyintézetekben való tartózkodás
1941-46 Schönstatti anyaház
1946-55 tartományi főnöknő a Providentia tartományban
1953 terjeszkedő bénulás kezdete
1955. XI. 20. hazatérés Istenhez a Providentia tartományi házban, Koblenz-Metternichben

Licentia N. 7/1992, Treveris, die 16.11.1992.
Vicarius Generalis, G. Jakob

VIII. Urbán pápa dekrétumának megfelelően nyilatkozuk, hogy a „szent” megjelölés valamint az imameghallgatások közzététele csupán magánjellegűek.

A fordítás eredetijének kiadója:

Schönstatti Márianővérek, Providentia-Ház
Trierer Str. 388, 5400 Koblenz 1.
Telefon: 02 61 / 27 01 0

Kivonatok és másolatok, részben is, csak engedéllyel.